

Hồi 19

Lên Bạch Đà Sơn – Quân Hùng Diệt Ác

Tề Yến Nhiên hiện đang ngủ say trên lưng nhĩ tử của lão. Tề Cẩm Minh sợ bệnh tình của phụ thân có biến hóa nên đã dùng thủ pháp điểm huyết độc môn điểm huyết ngủ của lão. Thông thường thì việc điểm huyết sẽ tạo thành tổn hại cho cơ thể, duy chỉ có công phu điểm huyết ngủ là hữu ích vô hại.

Tề Cẩm Minh nghe Vệ Thiên Nguyên và Tiêu Quyên Quyên đối thoại đến đây thì xen vào:

- Thiên Nguyên, gia gia đã có ta lo liệu, người có thể yên tâm mà đi. Nhưng tốt nhất là người nên chờ đến sáng mai hãy khởi hành, tối nay ta sẽ tìm cơ hội cho người hẹn gặp Thượng Quan cô nương.

Tiêu Quyên Quyên chợt nhớ ra một chuyện, liền hỏi Thiên Nguyên:

- Gia gia vừa gặp ta thì nói quả nhiên không phải là người, câu này có ý gì vậy?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Trước lúc gặp thúc mẫu, gia gia cho rằng thúc mẫu là hung thủ sát hại Đinh đại thúc.

Tiêu Quyên Quyên nói:

- Ta cũng đã từng nghe Đinh Bột bị hại chết, nhưng tại sao gia gia lại nghi ngờ ta? Hung thủ đó giống ta lắm sao?

- Không sai, gia gia từng mục kích hai nữ tử hành hung, một kẻ gi trang giống Phi Phụng, một kẻ giả trang giống thúc mẫu.

- Tại sao gia gia vừa thấy ta là biết mình sai?

- Vì hung thủ giả mạo thúc mẫu nhưng niên kỷ già hơn nhiều.

- Người có niên kỷ già hơn ta nhiều mà muốn giả mạo ta thì không phải là chuyện dễ. Diện mạo còn có thể hoá trang nhưng khinh công và lộ số võ công thì làm sao giả được?

- Đúng vậy, lúc cùng Phi Phụng lên núi, đồ nhi cũng từng gặp một yêu phụ giả mạo thúc mẫu. Đương thời đồ nhi cũng không nhận ra, nhưng đương nhiên là đồ nhi không hoài nghi thúc mẫu mà chỉ cảm thấy kỳ quái mà thôi. Đồ nhi cho rằng đó là lệnh tử, nhưng Phi Phụng nói niên kỷ của yêu phụ kia còn cao hơn lệnh tử. Cũng may là cô ta đã nhìn nhận được điều đó.

Tiêu Quyên Quyên sau khi nghe Vệ Thiên Nguyên tường thuật lại tỉ mỉ thì suy nghĩ một lát rồi bỗng nhiên kêu lên:

- Không xong rồi!

Vệ Thiên Nguyên ngạc nhiên hỏi lại:

- Cái gì không xong?

Tiêu Quyên Quyên nói:

- Ta đã nhớ đến một người.
- Là ai?

- Ta chưa dám khẳng định. Bây giờ ta đi tìm bà ta, khi quay lại sẽ nói cho người nghe.

Vệ Thiên Nguyên nghĩ Côn Luân sơn rộng lớn thế này làm sao có thể nói tìm là tìm được? Vả lại bản lĩnh của yêu phụ kia e rằng còn cao cường hơn Tiêu Quyên Quyên.

Dường như Tề Cẩm Minh đã biết người đó là ai, lão nói:

- Quyên Quyên, ta không sợ nàng tìm không ra bà ta mà chỉ sợ...

Tiêu Quyên Quyên nói:

- Chỉ sợ thiếp đánh không lại bà ta, đúng không? Không cần phải lo, thiếp nghĩ là bà ta không thể dả thương thiếp đâu.

Tề Cẩm Minh nói:

- Nhưng chuyện này lại rất khó thực hiện đạt đến chỗ thích hợp nhất.

Tiêu Quyên Quyên nói:

- Chàng yên tâm, thiếp cũng không thể làm cho sự việc trở nên thái quá đâu.

Tề Cẩm Minh suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Được, nàng đi đi. Làm cho rõ ngọn nguồn cũng tốt.

Tiêu Quyên Quyên khẽ gật đầu rồi cáo biệt ra đi. Vệ Thiên Nguyên nghe chẳng hiểu gì cả, chàng không biết bọn họ nói là ai và cũng không biết bọn họ nói là chuyện như thế nào. Không được xen vào chuyện riêng của người khác là một trong những cấm kỵ trên giang hồ. Dù là tình nhân sư thúc diệt cũng không thể phá lệ cấm kỵ này. Tiêu Quyên Quyên đã nói là khi trở về sẽ nói cho nghe nên Vệ Thiên Nguyên cũng không tiện tra vấn sư thúc.

Chàng chỉ lựa lời hỏi:

- Sư thúc, làm sao người biết là thúc mẫu nhất định sẽ tìm được người đó?

Tề Cẩm Minh nói:

- Nếu ta đoán không sai thì hai tên hộ pháp của Bạch Đà Sơn đều chịu sự chỉ huy của người đó, chỉ có điều bà ta không lộ diện thôi.

Vệ Thiên Nguyên trầm nghĩ:

- “Kỳ quái, nhân vật nào lại có bản lĩnh chỉ huy hai lão hộ pháp của Bạch Đà Sơn?”

Tuy chàng không thể phán đoán ra người đó là ai nhưng chàng đã hiểu nguyên nhân tại sao Tiêu Quyên Quyên nhất định sẽ tìm ra người đó. Hai lão hộ pháp Nam Cung Húc và Võ Ưng Dương phải hộ tống thiếu sơn chủ Vũ Văn Hạo hồi sơn, mà Vũ Văn Hạo đã bị Tề Cẩm Minh phết võ công nên đương nhiên không thể đi nhanh, vì vậy sớm muộn gì Tiêu Quyên Quyên cũng đuổi kịp bọn họ. Một khi đã đuổi kịp bọn họ thì có thể từ đó mà tìm ra tung tích của người kia.

Tề Cẩm Minh hỏi:

- Thiên Nguyên, người đang nghĩ gì thế?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Không có gì, đồ nhi chỉ cầu mong cho gia gia sáng mai có thể bình phục.

Tề Cẩm Minh thở dài, nói:

- Người không nghĩ nhưng ta lại nghĩ đến nữ nhi của ta. Thiên Nguyên, ta muốn hỏi người một chuyện.

Vệ Thiên Nguyên giật thót người, không biết sư thúc muốn hỏi chuyện gì nhưng chàng đoán là chuyện có liên quan đến chàng và sư muội.

Quả nhiên Tề Cẩm Minh hỏi:

- Khi ở Dương Châu người có gặp sư muội của người không?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Đồ nhi có gặp.

- Sau khi rời Dương Châu người luôn đi cùng Thượng Quan cô nương phải không?

- Đúng vậy.

- Ta nghe được một tin tức nhưng không biết thật hay giả. Theo ta nghĩ thì sợ rằng giả nhiều hơn thật. Nhưng ta vẫn muốn hỏi người để giải mối nghi vấn trong lòng.

Vệ Thiên Nguyên nghe có vẻ kỳ quái, chàng nghĩ:

- “Tại sao sư thúc lại úp úp mở mở như vậy, điều này không giống tính cách của lão. Lẽ nào lão muốn trách ta đối xử không phải với sư muội?”

Nghĩ đoạn chàng nói:

- Sư thúc, mời nói.

Tề Cẩm Minh hắng giọng rồi nói:

- Nghe nói Thượng Quan cô nương đã thương Ngọc nhi của ta, có chuyện đó không?

Vệ Thiên Nguyên nhảy dựng lên, chàng liền nói:

- Làm gì có chuyện đó, là ai nói vậy?

- Là do Thân Công Đạt nói.

- Lời của Thân Công Đạt mà cũng tin được sao? Hắn rất thích gây ra sóng gió trên giang hồ, thù dật thị phi, lẽ nào sư thúc không biết tính cách của hắn?

- Ta vốn không tin hắn nhưng trong lòng vẫn có chút hoài nghi.

- Sư thúc thử nghĩ xem, đồ nhi luôn đi cùng Phi Phụng, nếu có chuyện như thế xảy ra thì làm sao đồ nhi tự thủ bàng quan mà không ngăn cản?

- Đương nhiên ta không đến nỗi hoài nghi người để mặc cho Thượng Quan cô nương hại sư muội của người.

- Vì vậy nên sư thúc muốn hỏi là đồ nhi có mặt tại đương trường hay không chứ gì? Nói thế hóa ra sư thúc hoài nghi Thượng Quan cô nương à? Cô ta có lý do gì để đã thương Ngọc muội?

Tề Cẩm Minh trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Người chớ đa nghi, hiện tại ta chỉ thuật lại cách nói của Thân Công Đạt. Thuật lại cách nói của hắn không có nghĩa là ta tin lời hắn.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Được, sư thúc nói ra xem. Đồ nhi cũng muốn nghe lý do mà Thân Công Đạt đã nói.

Tề Cẩm Minh nói:

- Thân Công Đạt bảo rằng Thượng Quan cô nương vì muốn được người nên muốn trừ khử tình địch trong mắt cô ta. Thà giết lầm còn hơn bỏ sót. Người thứ nhất bị cô ta sát hại là Khương Tuyết Quân, thứ đến sẽ là nữ nhi của ta.

Vệ Thiên Nguyên tức khí nguyên rửa:

- Thân Công Đạt thật là bịa đặt xằng bậy, Thượng Quan cô nương quyết không thể là người như thế. Khi Khương Tuyết Quân chết tuy không có sư thúc tại hiện trường, nhưng còn có rất nhiều người có thể làm chứng. Sau khi Tuyết Quân giết được Từ Trung Nhạc thì tự vẫn mà chết, tại sao có thể nói là Phi Phụng sát hại Tuyết Quân? Còn chuyện Phi Phụng đã thương sư muội là hoàn toàn bịa đặt, đồ nhi đã nói, từ đầu đến cuối, đồ nhi luôn là người tại đương trường.

Tề Cẩm Minh nói:

- Hiền đệ, người chớ tức giận, ta cũng biết Thân Công Đạt là kẻ thả hình bắt bóng, miệng lưỡi chuyên đặt điều theo dèm. Vì thế bây giờ ta phải điều tra chân tướng.

Vệ Thiên Nguyên bắt giắc ngăn người, hỏi lại:

- Thực ra Thân Công Đạt đã nói với sư thúc những gì vậy?

Tề Cẩm Minh nói:

- Thân Công Đạt nói chắc chắn rằng Thượng Quan cô nương dùng ám khí tẩm độc đã thương sư muội người. May là có Dương Quang Tán Nhân và phái Hoa Sơn qua đường nên đuổi cô ta đi và cứu sư muội người. Sau khi nghe Thân Công Đạt nói chuyện này thì ta cũng từng hỏi thăm nhiều người thì bọn họ nói rằng có thấy Dương Quang Tán Nhân và một thiếu nữ đi cùng trọ ở một khách điểm. Bọn họ đi xa mãi đến, khi Dương Quang Tán Nhân đỡ thiếu nữ xuống xe thì sắc diện của thiếu nữ tái nhợt, thoát nhìn đã biết ngay là thọ thương vì trúng độc. Đương nhiên những người kia không biết đó là Dương Quang Tán Nhân và sư muội của người, bọn họ chỉ nói là một đạo cô trung niên và một thiếu nữ.

Vệ Thiên Nguyên hỏi:

- Địa điểm là...

Tề Cẩm Minh nói:

- Là một tiểu trấn ở phía nam bến đò Phụng Lăng.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Xưa nay Phi Phụng không hề dùng ám khí, càng không thể nói là ám khí tẩm độc. Nhưng nếu những người kia nói là thực thì sợ rằng Ngọc muội đã bị yêu nhân một phái nào đó đã thương. Phía nam bến đò Phụng Lăng chính là hướng đi về Hoa Sơn. Có lẽ Dương Quang Tán Nhân muốn hộ tống sư muội về Hoa Sơn để điều trị. Quỳnh Hoa Ngọc Lộ Đan của phái Hoa Sơn có công hiệu trị độc không kém Bích Linh Đan của phái Thiên Sơn. Dương Quang Tán Nhân lại là nhân vật chuyên trị độc thương, sư thúc có thể yên tâm. Đợi

việc ở đây kết thúc thì chúng ta cùng đi Hoa Sơn gặp Dao Quang Tán Nhân, khi đó chân tướng ắt sẽ minh bạch.

Tề Cẩn Minh gật đầu, thở dài một hơi rồi nói:

- Xưa nay ta chưa làm tròn trách nhiệm vi phụ đối với Ngọc nhi, nói ra thật là hổ thẹn. Ôi, không phải ta sợ Dao Quang Tán Nhân không trị lành cho Ngọc nhi mà ta chỉ sợ Ngọc nhi chưa chắc muốn nhận ta là phụ thân.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Chuyện cảm tình là rất tế nhị, đồ nhi nghĩ rằng có lẽ bây giờ sư muội đã hiểu biết rồi. Cô ta sẽ tha thứ cho sư thúc thôi.

Tề Cẩn Minh trầm ngâm một lát rồi hỏi:

- Mẫu thân của Ngọc nhi ở Sở gia có tốt không?

- Rất tốt. Sở đại hiệp đối với Ngọc muội cũng rất tốt. Có một chuyện đồ nhi muốn nói cho sư thúc biết.

- Người muốn nói chuyện Ngọc nhi và Sở Thiên Thư phải không? Ta đã biết rồi.

- Sư thúc không phản đối chứ?

- Chuyện hôn sự này là do Quyên Quyên chủ trương, ta cảm thấy bà ta nói cũng có lý, kết thành thân gia thì thù oán tất sẽ được hóa giải. Vì vậy ta đồng ý để bà ta và Thượng Quan cô nương hợp lực tạo thành cuộc hôn sự này!

Vệ Thiên Nguyên cảm thấy ngạc nhiên, nói:

- Đồ nhi tưởng là sư muội và Sở Thiên Thư gần nhau lâu ngày nên sinh tình, không ngờ còn có ngoại lực tác thành. Phi Phụng cũng nhúng tay vào chuyện này à? Tại sao lâu nay không nghe cô ta nói gì cả?

Tề Cẩn Minh nói:

- Ta chỉ lo lắng là gia gia người sẽ phản đối.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Lâu nay gia gia rất xem trọng Sở Kinh Tùng, đối với Sở Thiên Thư, lão cũng rất thương mến. Có một lần Sở Thiên Thư bị trúng độc châm của Kim Hồ, gia gia đã chữa trị cho hẳn.

Tề Cẩn Minh nói:

- Đó là hai chuyện không liên quan gì với nhau, theo ta biết thì gia gia muốn gả Ngọc nhi cho người. Nhưng hiện tại người đã có Thượng Quan cô nương, gia gia đã biết, có thể lão sẽ không phản đối. Ta chỉ lo sợ là trong lòng lão không được vui thôi.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Sở Thiên Thư văn võ toàn tài. So với đồ nhi thì hẳn khá hơn nhiều. Sư muội chọn được hẳn là phúc khí của sư muội rất tốt đấy. Tin rằng oán thù sẽ nhanh chóng được hóa giải và nhất định gia gia sẽ hài lòng với tôn nữ tế này.

Tề Cẩn Minh gật đầu, nói:

- Cũng mong được như vậy!

Vệ Thiên Nguyên nhìn thần sắc của Tề Yến Nhiên một lúc rồi nói:

- Thương thế của gia gia có gì biến chuyển không?

Tề Cẩm Minh sờ vào mạch môn của phụ thân lão rồi thở dài nói:

- Không sao. Kinh mạch vẫn bình thường, nhưng e rằng...

Vệ Thiên Nguyên vội hỏi:

- E rằng thế nào?

- Lão nhân gia niên kỷ đã cao nên thời gian phục hồi e rằng dài hơn chúng ta dự đoán.

- Gia gia đã uống Dương Hòa Đan của Thượng Quan thế gia, nếu có thêm một loại linh đan...

Nói đến đây thì bỗng nhiên chàng kêu lên:

- Đồ nhi nhớ ra rồi!

Tề Cẩm Minh ngạc nhiên hỏi:

- Người nhớ ra điều gì?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Công năng cố bản bồi nguyên của Bảo Chân Tái Tạo Hoàn của Sở gia không kém Tiểu Hoàn Đan của Thiếu Lâm tự.

Tề Cẩm Minh gượng cười nói:

- Từ Dương Châu đến đây chỉ ít cũng phải mất một tháng lộ trình.

Thiên Nguyên nói:

- Phụ tử Sở gia đã rời Dương Châu rồi.

- Bọn họ đi đâu?

- Bọn họ rời nhà lánh nạn. Dương thời chỉ vội vàng rời khỏi Dương Châu nhưng chưa có kế hoạch đến nơi nào. Nghe khẩu khí bọn họ thì có lẽ phải tạm thời rời Trung Nguyên một thời gian.

- Ngọc nhi có cùng đi lánh nạn với bọn họ không?

- Đồ nhi nghĩ là có.

Tề Cẩm Minh trầm ngâm suy nghĩ một lát rồi nói:

- Bọn họ rời Trung Nguyên, nhưng cũng không thể ngẫu nhiên mà đến nơi này.

Vệ Thiên Nguyên cũng không dám chắc nên trầm mặc không nói gì. Cả hai lặng lẽ đưa Tề Yến Nhiên vào dịch quán đối diện với băng cung của Thượng Quan thế gia nghỉ ngơi. Vầng thái dương đã khuất non tây, màn đêm bao trùm một vùng băng tuyết trắng xóa. Vệ Thiên Nguyên ngồi bên giường chăm sóc Tề Yến Nhiên, còn Tề Cẩm Minh tìm cách liên lạc với Thượng Quan Phi Phụng.

Thời gian lặng lẽ trôi đi, đêm đã sang canh hai nên Vệ Thiên Nguyên rất nóng lòng chờ thúc mẫu quay về. Thế nhưng Tiêu Quyên Quyên chưa trở về mà Tề Cẩm Minh đã về trước.

Lão bước vào dịch quán với thần thái trầm tư, không nói một lời mà chỉ trao cho Thiên Nguyên một mảnh giấy.

Vệ Thiên Nguyên nhận ra bút tích của Phi Phụng, nàng viết vắn vện một câu:

“Thế sự như cuộc cờ, cuộc cờ giải khai thì mọi chuyện gút mắc tất cũng được giải thôi.”

Đọc xong, chàng trầm nghĩ:

- “Nàng nói gút mắc có lẽ là nói đến quan hệ giữa ta và phụ thân nàng.”

Nghĩ đoạn chàng hỏi:

- Cô ta còn nói gì nữa không?

Tề Cẩm Minh nói:

- Cô ta không nói gì, nhưng ta nghĩ là người phải hiểu tâm ý cô ta. Cô ta chờ người quay về từ Bạch Đà Sơn rồi mới gặp mặt người. Nếu khi đó người không thay lòng đổi dạ đối với cô ta thì đương nhiên mọi gút mắc sẽ được tháo gỡ.

Chỉ có một câu của Phi Phụng mà dường như hai người có hai cách lý giải khác nhau và điểm khác nhau này khiến Vệ Thiên Nguyên cảm thấy kỳ quái, chàng luôn tự hỏi:

- “Tại sao Phi Phụng cứ hoài nghi ta sẽ thay lòng?”

Chàng vừa nghĩ đến đây thì chợt nghe bên ngoài có tiếng bước chân của hai người vang lên. Theo đó là giọng của Tiêu Quyên Quyên nói:

- Nhất định là hai người không thể ngờ, hai người phán đoán xem ta đưa ai về đây?

Quả nhiên là Tề Cẩm Minh không thể ngờ, lão cũng người giây lát rồi trầm nghĩ:

- “Lẽ nào cô cô của nàng lại đồng ý theo nàng về đây?”

Nhưng bí mật lập tức được giải khai, theo sau Tiêu Quyên Quyên chính là Sở Thiên Thư.

Nguyên Sở Thiên Thư bị trúng độc hôn mê ở Tề gia thì được nữ đệ tử Thanh Loan đã hoàn tục của Dao Quang Tán Nhân cứu chữa. Sau đó chàng được sư đồ Ngọc Hư Tử, Bào Lệnh Huy và Thanh Loan hộ tống đi Bạch Đà Sơn. Mục đích của chuyến đi này đối với mỗi bên đều khác nhau, sư đồ Ngọc Hư Tử muốn đến trợ giúp Tề Yến Nhiên đối phó với Bạch Đà Sơn chủ. Thanh Loan thì muốn tìm Tề Yến Nhiên hỏi thăm về thân nhân ở cố hương, nhưng thâm ý của sư phụ nàng là Dao Quang Tán Nhân thì lại khác. Bà ta muốn nàng gần gũi với Sở Thiên Thư để thử nghiệm một vấn đề: Gần nhau lâu ngày tất sẽ sinh tình! Còn Sở Thiên Thư lúc khởi hành còn hôn mê bất tỉnh nên hoàn toàn theo sự an bày của người khác.

Qua ngày thứ ba, sau khi tỉnh lại và biết mọi chuyện thì đoàn người vừa đến ngã rẽ để đi Bạch Đà Sơn và Côn Luân sơn nên Sở Thiên Thư dứt khoát cáo biệt mọi người để đi Côn Luân sơn. Mục đích của chàng là muốn tìm gặp Phi Phụng để nói lời đa tạ về chuyện nàng giúp tác hợp cho chàng và Tề Tấu Ngọc, cũng như chính nàng cứu mạng hai người.

Nhưng sau khi từ biệt bọn Ngọc Hư Tử đi về phía Côn Luân sơn chừng hai ngày đường thì Sở Thiên Thư gặp phải bọn Nam Cung Húc và Võ Ứng Dương đang hộ tống thiếu sơn chủ của Bạch Đà Sơn là Vũ Văn Hạo hồi sơn. Vũ Văn Hạo tuy đã bị phế võ công nhưng thần trí còn tỉnh táo nên nhận ra được cựu thù Sở Thiên Thư. Với sự giúp sức của hai lão hộ pháp thì chẳng mấy chốc Sở Thiên Thư đã thúc thủ và trúng độc châm của Vũ Văn Hạo.

Bọn chúng định áp giải Sở Thiên Thư về Bạch Đà Sơn xử lý, may thay Tiêu Quyên Quyên đã truy đuổi kịp, không những bà ta cướp lại được chàng mà còn giải độc cho Sở Thiên Thư thoát khỏi hiểm cảnh.

Lúc này đứng trước mặt Tề Cẩm Minh, Sở Thiên Thư bất giác cảm thấy bối rối khó xử, bởi lẽ lâu nay quan hệ giữa hai nhà Tề - Sở quá phức tạp.

Tiêu Quyên Quyên mỉm cười, nói:

- Còn sợ gì nữa, người không mau bước tới khấu kiến...

Bà định nói hai chữ “nhạc phụ” nhưng Tề Cẩm Minh đã cắt lời, nói:

- Thì ra là Sở hiền diệt, không cần phải đa lễ. Người có biết không, ta đang cần sự giúp đỡ của người đấy.

Tề Yến Nhiên thọ thương tất phải cần linh đan bồi nguyên cơ bản của Sở gia, Sở Thiên Thư đã sớm biết điều này từ Tiêu Quyên Quyên. Nhưng chàng cảm thấy kỳ quái là thái độ của Tề Cẩm Minh đối với chàng tuy có vẻ như đã xem chàng là người của lão, nhưng hình như vẫn chưa xem chàng là nữ tể của lão.

Sở Thiên Thư nói:

- Tề lão tiên bối ngộ nạn, bá mẫu đã nói cho diệt nhi biết. Xin bá phụ vui lòng nhận ba viên dược hoàn này, đáng tiếc là diệt nhi mang theo không nhiều nên chẳng biết có đủ dùng không?

Tề Cẩm Minh mỉm cười, nói:

- Công hiệu Bảo Chân Tái Tạo Hoàn của Sở gia không kém Tiểu Hoàn Đan của Thiếu Lâm tự, chỉ cần hai viên là đủ dùng rồi. Nhưng dược vật quý hiếm thế này...

Sở Thiên Thư vội nói:

- Tề lão tiên bối từng cứu mạng vãn bối một lần, mấy viên dược hoàn có đáng là gì?

Tiêu Quyên Quyên không nhịn được nên buột miệng nói:

- Cái gì là bá phụ, bá mẫu, lão tiên bối, hiền diệt, hấn và Ngọc nhi đã thương yêu nhau, ta cũng đã đồng ý hôn sự của chúng rồi. Hai người là nhạc phụ, nữ tể mà, tại sao lại xưng hô như vậy?

Tề Cẩm Minh nói:

- Sở hiền diệt, người có thật lòng yêu thương Ngọc nhi của ta không?

Sở Thiên Thư cúi đầu nói:

- Vãn bối vốn không dám trèo cao, nếu bá phụ không chê...

Tề Cẩm Minh cắt lời, nói:

- Ta không hỏi là người có xứng với Ngọc nhi hay không, nói chi đến chuyện trèo cao với chẳng trèo cao? Ta chỉ hỏi là người có yêu thương Ngọc nhi thật không?

Tiêu Quyên Quyên đỡ lời:

- Sao chàng còn hỏi như thế nữa, hấn đang chờ chàng hứa hôn đấy! Nếu hấn không yêu thương Ngọc nhi của chúng ta thì đâu cần gặp mặt chàng.

Tề Cẩm Minh nói:

- Ta muốn nghe chính miệng hấn nói ra mới được.

Sở Thiên Thư bất giác đỏ bừng hai má, thẹn thù nói:

- Có!

Tề Cẩn Minh khẽ gật đầu rồi nói:

- Lần này gia gia của Tấu Ngọc trúng kế yêu nhân Bạch Đà Sơn, trước mắt ta không có thời gian đi tìm Bạch Đà Sơn chủ tính sổ, người có muốn đi cùng Vệ Thiên Nguyên một chuyến không?

Sở Thiên Thư biết đây là điều kiện hứa hôn nên nói:

- Văn bối cũng đã từng bị yêu nhân Bạch Đà Sơn hại, dù văn bối không giúp được gì cho Vệ đại ca nhưng văn bối cũng muốn được đi cùng Vệ đại ca.

Tề Cẩn Minh nói:

- Được, thế thì đợi lúc người từ Bạch Đà Sơn quay về, nếu không người thay lòng với Ngọc nhi thì chúng ta sẽ tương xứng nhạc phụ và nữ tể cũng không muộn.

Cách trả lời của Tề Cẩn Minh không những khiến Sở Thiên Thư cảm thấy kỳ quái:

- “Tại sao lão lại nghi ngờ ta đến Bạch Đà Sơn sẽ thay lòng?”

Mà Vệ Thiên Nguyên càng cảm thấy kỳ quái hơn:

- “Tại sao điều này giống hệt như cách lý giải của lão về mấy dòng chữ mà Phi Phụng viết cho ta?”

Sở Thiên Thư trầm ngâm một lát rồi hỏi:

- Khi nào thì đi?

Tề Cẩn Minh nói:

- Sáng ngày mai!

Tuy Sở Thiên Thư không nói gì nhưng từ thần sắc của chàng, Tiêu Quyên Quyên đã đoán ra chàng có tâm sự nên hỏi:

- Người còn chuyện gì nữa không?

Sở Thiên Thư nói:

- Khi ở kinh thành văn bối từng thọ ân cứu mạng của Thượng Quan cô nương, do vậy văn bối muốn nói lời đa tạ với cô ta rồi mới đi. Nhưng bây giờ đêm đã khuya, không biết cô ta đã ngủ chưa. Vệ đại ca có thể thông báo giúp tiểu đệ một tiếng không?

Vệ Thiên Nguyên cũng đang muốn gặp Phi Phụng mà không thể được nên đành cười gượng thôi.

Sở Thiên Thư nói:

- Vệ đại ca không tiện đi thì để tiểu đệ tự đi vậy!

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Người nhờ thúc mẫu của ta đưa người đi thì tốt hơn.

Bỗng nghe Tề Cẩn Minh nói:

- Không cần phải đi. Thiên Nguyên, có một chuyện mà vừa rồi ta quên nói với người, sau khi trao mảnh giấy đó cho ta thì Thượng Quan cô nương đã hạ sơn rồi.

Vệ Thiên Nguyên kinh ngạc hỏi lại:

- Hạ sơn rồi? Cô ta đi đâu?

Tề Cẩn Minh nói:

- Cô ta nóng lòng muốn báo phụ thù nên đã đi trước một bước đến Bạch Đà Sơn.

Vệ Thiên Nguyên nghe tin này như sét đánh ngang tai, chàng ngẩn người một lúc rồi nói:

- Cô ta đi một mình đến Bạch Đà Sơn?

Tề Cẩn Minh mỉm cười, nói:

- Các người đi ngủ sớm đi. Sáng mai khởi hành cũng có thể đuổi kịp cô ta.

Vệ Thiên Nguyên hận là không được lập tức lên đường ngay, nhưng Sở Thiên Thư cần phải ngủ một đêm mới có thể phục hồi tinh lực nên chàng đành chờ đợi thêm mấy canh giờ. Nhưng đáng thương cho chàng, tuy nằm trên giường, song lòng rối như tơ vò nên suốt mấy canh giờ chỉ nằm trăn trở chờ trời sáng.

*

* *

Sau khi Vệ - Sở đi rồi thì Tiêu Quyên Quyên nhìn phu quân và hỏi:

- Đây là chuyện thế nào vậy?

Tề Cẩn Minh hỏi lại:

- Nàng muốn hỏi chuyện nào?

Tiêu Quyên Quyên nói:

- Xin chàng đừng giả vờ ngây ngô trước mặt thiếp, chàng phải biết thiếp muốn hỏi chuyện gì chứ?

Tề Cẩn Minh suy nghĩ hồi lâu rồi nói:

- Quyên Quyên, hiện giờ chúng ta xem như đã là phu thê với danh chính ngôn thuận, nhớ lại chuyện trước đây, ta thật có lỗi với nàng.

Tiêu Quyên Quyên nói:

- Chuyện trước đây còn nhắc lại làm gì?

Tề Cẩn Minh nói:

- Không, tiền sự bất vong, hậu sự chi sư. Chúng ta đã chịu nhiều giáo huấn trong quá khứ nên nhắc lại cũng có chỗ tốt đấy.

Lão không quan tâm đến sự phản đối của thê tử mà tiếp tục nói:

- Thực ra từ lúc sơ ngộ ta đã cảm thấy tâm đầu ý hợp với nàng rồi.

Tiêu Quyên Quyên chợt cảm thấy cõi lòng tràn đầy dư vị ngọt ngào, bà áp úng nói:

- Đừng... đừng nói chuyện khó nghe đó có được không?

Tề Cẩn Minh vẫn nghiêm túc nói:

- Lòng ta vốn đã thích nàng nhưng lại không dám nói với gia phụ.

Tiêu Quyên Quyên nói:

- Thiếp hiểu lúc đó chàng có nỗi khổ tâm.

Tề Cẩn Minh nói tiếp:

- Sau đó gia phụ lo chuyện thành thân cho ta, Trang gia và Tề gia là môn đăng hộ đối. Nhân phẩm, diện mạo và võ công của Trang Anh Nam cũng vào hàng kỳ nữ. Ta không dám trái mệnh nghiêm gia và cũng không có lý do phản đối nên đương thời chỉ nuôi một khối ảo tưởng trong lòng. Ta cũng không biết là ta thật sự thương yêu ai nên cũng không thể không đồng ý mỗi hôn sự đó.

Tiêu Quyên Quyên nói:

- Cẩn Minh, thiếp không trách chàng đâu.

Tề Cẩn Minh nói:

- Ta biết. Ai cũng không sai, chỉ có sợi tơ buộc nhầm người thôi. Nếu từ đầu Trang Anh Nam lấy Sở Kinh Tùng, ta lấy nàng thì có phải là mọi người vui vẻ hạnh phúc hơn không.

- Bây giờ sửa sai cũng không muộn mà.

- Nhưng ta không muốn Ngọc nhi dấn vào vết xe đổ của chúng ta.

- Vì thế mà chàng muốn thử xem Sở Thiên Thư có thật lòng yêu Ngọc nhi hay không?

- Không sai, hiện giờ hấn còn bị che đậy, nếu sau khi biết chân tướng mọi việc mà hấn vẫn yêu thương Ngọc nhi thì ta mới yên tâm.

- Chàng hoài nghi trong lòng hấn còn hình ảnh Khương Tuyết Quân?

- Vệ Thiên Nguyên và Sở Thiên Thư đều yêu Khương Tuyết Quân, có thể Vệ Thiên Nguyên yêu còn sâu sắc hơn. Nhưng cảm tình sâu nặng hay nông cạn đều giống như người uống nước, nóng lạnh phải tự biết, người ngoài khó có thể phán đoán được.

- Cảm tình cũng có thể thay đổi.

- Không sai, nhưng nếu không thử thì làm sao biết được!

Tiêu Quyên Quyên trầm tư một lúc rồi nói:

- Như vậy sự nhiệt tâm tác hợp hai đôi nhân duyên của thiếp là có khả năng làm sai?

Tề Cẩn Minh nói:

- Trước mắt chưa thể khẳng định được. Nhưng bất luận kết quả thế nào thì ta cũng không thể trách nàng. Nàng cũng biết nỗi khổ tâm của ta là muốn hóa giải oán thù giữa hai nhà Tề - Sở. Vả lại Ngọc nhi lấy Thiên Thư thì cuộc hôn nhân này cũng môn đăng hộ đối.

Tiêu Quyên Quyên nói:

- Nhưng chàng muốn Sở Thiên Thư, và Vệ Thiên Nguyên đi Bạch Đà Sơn mà không sợ phong ba nguy hiểm quá lớn sao? Cường địch Bạch Đà Sơn không cần nói, chỉ nói cuộc cờ tàn này làm sao thu thập?

Tề Cẩn Minh nói:

- Người treo chuông tất phải mở chuông, sợ rằng hai chúng ta cũng phải đi Bạch Đà Sơn một chuyến. Nhưng đương nhiên là chúng ta không thể đồng hành với bọn chúng và cũng không cần cho bọn chúng biết trước sự việc.

Tiêu Quyên Quyên lẩm bẩm tự nói:

- Người treo chuông tất phải đi mở chuông?

Rồi gượng cười nói tiếp:

- Thì ra... thì ra chàng đã sớm biết trước sự an bày của thiếp ở Bạch Đà Sơn?

Tề Cẩm Minh mỉm cười, nói:

- Biết vợ có ai bằng chồng, tuy nàng không nói nhưng làm sao qua mắt ta được?

- Không phải thiếp muốn giấu chàng, chỉ vì...

- Nàng không cần giải thích, ta đã nói, bất luận nàng làm chuyện gì ta cũng không trách nàng.

- Nhưng thiếp cảm thấy trong lòng bất an.

- Nàng cảm thấy có lỗi với Khương Tuyết Quân?

- Cảnh ngộ cô ta gặp phải quá bi thảm, màn diễn ở Bí Ma Nhai tuy không phải do thiếp an bày nhưng ít nhiều thiếp cũng có chút trách nhiệm.

- Vì vậy ta hy vọng Sở Thiên Thư và Ngọc nhi có thể kết thành phu phụ nhưng nếu không cho hẳn một cơ hội tuyển chọn hóa ra ta đã nợ một sự công bằng đối với Khương Tuyết Quân.

Tiêu Quyên Quyên trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Chàng định khi nào lên đường?

Tề Cẩm Minh nói:

- Bọn chúng đã đi rồi, chúng ta cũng nên theo ngay thôi.

Tiêu Quyên Quyên ngạc nhiên hỏi:

- Ai lo liệu thương thế của lão nhân gia?

- Nàng yên tâm, Thượng Quan Vân Long và gia phụ chẳng qua là tức khí nhất thời, vừa rồi đi gặp nhi nữ của lão thì lão đã đồng ý thay ta lo liệu cho phụ thân.

- Lão ta muốn chàng trị giúp cho nữ nhi của lão chăng?

- Không hẳn là thế. Nhưng phụ thân và lão ta kỳ thực là đối phương khâm phục lẫn nhau, chẳng qua tính khí đôi bên đều ương ngạnh, nếu có người thứ ba bên cạnh, bất luận là ai thì bọn họ cũng đều không muốn nói ra tâm sự. Do vậy, ta dám bảo đảm sau khi chúng ta đi thì hai lão sẽ làm hòa lại như ban đầu.

- Chúng ta từng thọ ân Thượng Quan Vân Long, thiếp và Phi Phụng lại đặc biệt hợp nhau. Thực lòng mà nói thiếp có chút lo lắng cho cô ta.

- Vì Thiên Nguyên dễ thay lòng hơn Thiên Thư chăng?

- Đúng vậy, Sở Thiên Thư chẳng qua là hoài niệm về Khương Tuyết Quân mà thôi, làm sao có thể so sánh với mối tương giao thanh mai trúc nữ của bọn chúng?

- Không sai, có khả năng Vệ Thiên Nguyên yêu Khương Tuyết Quân sâu đậm hơn.

- Nhưng theo thiếp biết, tình yêu của Phi Phụng đối với Thiên Nguyên không kém Tuyết Quân. Nếu cho Thiên Nguyên biết việc cô ta...

Tề Cẩm Minh mỉm cười, nói:

- Đó cũng là vì cô ta muốn được người mình yêu thôi. Ta cảm thấy những việc cô ta làm không có gì là quá đáng.

Tiêu Quyên Quyên nói:

- Không sai, lúc đầu thiếp cũng không từ bất cứ việc gì để đoạt được chàng nhưng chàng cũng tha thứ cho thiếp. Chỉ sợ rằng chưa chắc Vệ Thiên Nguyên có thể được như chàng.

*

* *

Vệ Thiên Nguyên đâu biết có người vì chàng mà lo lắng, hiện tại chuyện khẩn trương nhất của chàng là phải mau chóng đuổi theo Phi Phụng. Nhưng đáng tiếc là đã qua ngày thứ năm rồi mà vẫn không thấy tung tích của Phi Phụng đâu cả. Tuy nhiên, nhờ có Sở Thiên Thư đồng hành nên hành trình cũng đỡ phần tẻ nhạt. Qua ngày thứ bảy thì bọn họ đến chân núi Bạch Đà Sơn, tuy vẫn không thấy tung tích Phi Phụng nhưng tại đây Vệ Thiên Nguyên và Sở Thiên Thư đã hội diện với bọn Ngọc Hư Tử.

Sau khi nghe Vệ Thiên Nguyên thuật lại câu chuyện gia gia của chàng trúng độc kế lưỡng hổ tương tranh thì Ngọc Hư Tử nộ khí xung thiên nói:

- Bạch Đà Sơn chủ Vũ Văn Lôi quả nhiên là già mưu thâm toán, nhất định phen này ta phải giúp Tề lão tiên bối trả thù mới được.

Vệ Thiên Nguyên hỏi:

- Đạo trưởng có gặp Thượng Quan cô nương không?

Ngọc Hư Tử ngạc nhiên hỏi lại:

- Cái gì? Chẳng phải Thượng Quan cô nương đã cùng thiếu hiệp trở về Côn Luân sơn rồi sao?

Vệ Thiên Nguyên thở dài, nói:

- Đúng vậy, nhưng cô ta nóng lòng báo phụ thù nên đã đơn thân độc mã đi Bạch Đà Sơn trước rồi.

Ngọc Hư Tử giậm chân, nói:

- Hồng бет! Vậy thì chúng ta phải nhanh chóng lên núi tiếp ứng cho cô ta thôi.

Nói đoạn lão cất đặt Sở Thiên Thư, Thanh Loan và đồ đệ Bào Linh Huy của lão ở lại phòng thủ dưới chân núi, bản thân lão và Vệ Thiên Nguyên đột nhập sào huyệt của Vũ Văn Lôi.

Bạch Đà Sơn chủ Vũ Văn Lôi đang sốt ruột đứng ngồi tại một thạch thất, lão đang trông chờ tin tức của nhi tử và hai vị hộ pháp. Lão luôn miệng tự hỏi:

- “Theo kế hoạch đã định và có Cái Phúc Thiên làm nội ứng thì lẽ ra Thượng Quan Vân Long và Tề Yến Nhiên đã đấu với nhau đến lưỡng bại câu thương rồi, mọi việc phải kết thúc thuận lợi, tại sao không thấy nhi tử và hai vị hộ pháp trở về?”

Đang lúc bồn chồn lo lắng thì bỗng nhiên có người đẩy cửa bước vào. Là ai mà chưa có sự cho phép của Bạch Đà Sơn chủ đã dám bước vào thạch thất của lão? Vũ Văn Lôi cho rằng đó là thê tử của lão nên lão vẫn cúi đầu nói:

- Đừng đến làm phiền ta!

Người vừa bước vào là một phụ nhân trung niên nhưng không phải là Kim Hồ - thê tử của Vũ Văn Lôi, phụ nhân lạnh lùng nói:

- Hình như ba mươi năm trước, người đã từng nói câu này với ta một lần. Nhưng lần này ta đến để giúp người.

Vũ Văn Lôi kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn và nói:

- Là người à?

Phụ nhân này có tướng mạo rất giống Kim Hồ nhưng niên kỷ già hơn một chút. Bà ta tiếp tục lạnh lùng nói:

- Ta không thể đến sao?

Vũ Văn Lôi nói:

- Hảo Hảo không có ở đây, Hạo nhi vẫn chưa có tin tức, người có muốn đi thăm Hảo Hảo không?

Phụ nhân nói:

- Ta đến để tìm người! Chính vì Hảo Hảo không có ở đây nên ta mới đến. Bây giờ ta muốn nói rõ với người một chuyện.

Vũ Văn Lôi nói:

- Được, ta cũng đang muốn hỏi người về tin tức ở Côn Luân sơn.

Phụ nhân nói:

- Ta đã tận lực nhưng địch nhân quá mạnh. Hạo nhi đã bị Tề Cẩm Minh phế võ công, hiện đang được hai vị hộ pháp đưa về. Nhi tử của người còn bảo toàn được tính mạng là phúc lắm rồi, Thanh My là đồ đệ duy nhất của ta, ả còn thảm hơn nhi tử của người, ả đã chết rồi.

Vũ Văn Lôi ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao cô ta chết?

- Ta bảo ả cải trang Thượng Quan Phi Phụng nhưng không ngờ lại gặp Phi Phụng thật. Ta đến cứu nhưng không kịp.

- Thế còn kế ly gián của chúng ta...

- Đã sớm bị người ta khám phá rồi. Hiện tại Tề Yến Nhiên đã là khách nhân ở Tinh Túc Hải.

- Bọn chúng không trúng kế à?

- Bọn chúng đấu với nhau một trận nhưng có lưỡng bại câu thương hay không và thương thế đến mức nào thì ta không biết. Phi Phụng và Vệ Thiên Nguyên đang trên đường đến đây nên sợ rằng thương thế của hai lão bất tử kia không nặng lắm. Còn nữa, phu phụ Tề Cẩm Minh có lẽ cũng sẽ đến đấy.

- Chỉ một mình Tề Cẩm Minh thôi đã khó đối phó rồi, nếu hai lão chết tiệt kia thương thế không nặng thì...

Phụ nhân mỉm cười, nói:

- Người cũng biết tình thế nghiêm trọng, vậy thì chúng ta nói qua chuyện khác nhé!

Vũ Văn Lôi trầm ngâm một lát rồi nói:

- Việc đã đến nước này, cơ nghiệp Bạch Đà Sơn sợ rằng khó bảo toàn, chúng ta còn chuyện gì để nói nữa?

Phụ nhân cười nhạt, nói:

- Người còn muốn bảo vệ cơ nghiệp sao? Ta thấy với tình thế trước mắt thì chúng ta nên tìm cách bảo vệ sinh mạng thì hơn. Lôi đệ, chúng ta cùng đi nhé!

Vũ Văn Lôi ngạc nhiên hỏi lại:

- Bỏ mặc bọn họ à?

- Ta chỉ cần cùng người thoát đi thôi! Ta cũng không có phép thần thông để bảo vệ toàn bộ thân bằng quyến thuộc của người.

- Đừng quên người là cô cô của Hảo Hảo!

- Ta không quên và cũng không quên chuyện cũ. Chỉ sợ là người đã quên thôi! Ta hỏi người, lúc đầu người hứa với ta thế nào? Vì người mà ta mạo hiểm để bị thúc thúc người suýt đánh chết, vì người mà ta bị đuổi ra khỏi Bạch Đà Sơn. Chỉ mong rằng sau khi lão ta chết thì người tuân thủ lời hứa lấy ta làm vợ, nào ngờ người lại bị con yêu tinh kia câu hồn. Hai mươi năm qua ta sống như kiếp du hồn đã quý, người đã hại ta thân bại danh liệt...

Vũ Văn Lôi ngắt lời:

- Đừng nói nữa! Chuyện xấu của người mà lọt ra ngoài thì dễ nghe lắm sao?

Phụ nhân nói:

- Người biết là chuyện xấu mà tại sao lúc đầu cũng muốn làm?

Vũ Văn Lôi xuống nước:

- Được rồi, Hân Hân, ta cầu xin người, chuyện quá khứ không ai muốn nhắc lại, đúng không? Vừa rồi người tự nói là muốn đến giúp ta nên ta không muốn tranh cãi với người nữa.

Nguyên phụ nhân này có tên là Tiêu Hân Hân, bà ta vốn là nàng hầu của sơn chủ tiền nhiệm Vũ Văn Bác, Vũ Văn Lôi là diệt nhi của Vũ Văn Bác. Vì muốn được kế tục địa vị nên Vũ Văn Lôi đã tư thông với Tiêu Hân Hân. Lão được Tiêu Hân Hân giúp đỡ nên địa vị ngày một củng cố, cuối cùng sự tư thông này cũng bị Vũ Văn Bác phát hiện, nhưng lúc đó vây cánh của Vũ Văn Lôi đã mạnh nên Vũ Văn Bác chẳng làm gì được, chỉ có thể trục xuất Tiêu Hân Hân ra khỏi Bạch Đà Sơn thôi. Trước lúc Tiêu Hân Hân bị trục xuất thì Kim Hồ Tiêu Hảo Hảo đã đến Bạch Đà Sơn nương nhờ bà ta. Khi Vũ Văn Bác chết, Kim Hồ đã trưởng thành, dung mạo kiêu diễm như hoa nên Vũ Văn Lôi vừa kế tục địa vị thì lấy diệt nữ chứ không lấy cô cô. Vì vậy mà Tiêu Hân Hân phải sống lang bạt kỳ hồ và ôm hận suốt hai mươi năm qua.

Tiêu Hân Hân thấy Vũ Văn Lôi xuống nước thì cũng hạ giọng nói:

- Được rồi, chỉ cần người tuân thủ lời hứa ban đầu thì ta cũng không nhắc lại hận cũ nữa. Người mau nói đi, người có muốn cùng ta cao chạy xa bay không?

Vũ Văn Lôi nói:

- Việc này trọng đại, người cho ta suy nghĩ một chút được không?

Tiêu Hân Hân nói:

- Thanh sơn còn thì không lo gì chẳng có củi đun. Ta khuyên người không nên lưu luyến cơ nghiệp Bạch Đà Sơn. Còn như Hảo Hảo, ta đã thay ả bảo vệ cho nhi tử của ả trở về, tuy võ công bị phế nhưng vẫn còn toàn mạng.

Vũ Văn Lô trầm ngâm không nói gì.

Tiêu Hân Hân thúc giục:

- Rốt cuộc thì người đợi đến khi nào? Sợ rằng khi người đưa ra quyết định thì đã không còn kịp đấy.

Ngay lúc này bỗng nhiên có người từ bên ngoài cao giọng bấm báo:

- Bấm sơn chủ, Tiêu chủ nhân của Tiêu thế gia đến!

Vũ Văn Lô vui mừng không ngờ, lão nói:

- Tiêu Chí Dao đến rồi, thật là tốt quá!

Tiêu Hân Hân lạnh lùng nói:

- Chưa chắc Tiêu Chí Dao có thể giúp được người!

Vũ Văn Lô nói:

- Cùng lắm thì ta cũng có thể đến Tiêu thế gia của hãn lán nạn.

Tiêu Hân Hân cười nhạt, nói:

- Chỉ sợ rằng thiên hạ không có chuyện trùng hợp như thế, lúc người vừa lâm đại nạn thì hãn dẫn xác đến.

Vũ Văn Lô ngạc nhiên hỏi:

- Người nói thế là có ý gì?

Tiêu Hân Hân thản nhiên đáp:

- Không có gì. Người đã có núi cao để dựa thì ta làm sao có thể miễn cưỡng người đi với ta? Được rồi, người cứ đi dựa vào Tiêu Chí Dao, nhưng nhớ là không được tìm ta nữa đấy nhé.

Vũ Văn Lô ra khỏi thạch thất hỏi thuộc hạ:

- Làm sao người biết đó là Tiêu Chí Dao?

Đại hán trung niên nói:

- Lão ta mang theo tín vật mà thuộc hạ từng nghe sơn chủ nói...

Vũ Văn Lô gật đầu, nói:

- Đúng, đã có tín vật thì không thể giả mạo được.

Nói đoạn lão bước thẳng ra đại sảnh thì thấy một đại hán trung niên, tướng mạo phương phi mang trường kiếm đang đứng chờ. Quả nhiên đó là Tiêu Chí Dao, chủ nhân của Tiêu thế gia ở Kinh sư. Bạch Đà Sơn chủ Vũ Văn Lô vui mừng khôn tả, vội bước ra nghênh đón thì đột nhiên ngoài đại sảnh có hai bóng người nữa xuất hiện. Thì ra đây là hai tên thuộc hạ của Bạch Đà Sơn và là hai đầu lĩnh của hai toán quân phòng vệ. Bọn chúng mình bê bát máu tươi đang cố gắng tiến vào đại sảnh.

Vũ Văn Lô cả kinh quên cả việc chào hỏi tân khách, quát hỏi:

- Xảy ra chuyện gì?

Một đầu lĩnh nói:

- Bầm... bầm sơn chủ... Địch... địch nhân đã...

Tên thứ hai tiếp lời:

- Địch nhân đã lên tới nơi rồi... Bọn thuộc hạ vô năng...

Vũ Văn Lô liền hỏi:

- Bọn chúng là những ai?

Tên thứ nhất nói:

- Là Phi Thiên Thần Long Vệ Thiên Nguyên... Và...

Tên thứ hai bổ sung:

- Và Võ Đang ngũ lão Ngọc Hư Tử.

Vũ Văn Lô ngạc nhiên tự nói:

- Có cả Ngọc Hư Tử à? Ta và Võ Đang đâu có thù oán gì, tại sao...

Lời chưa dứt thì đã có hai bóng người phi như bay vào trước cửa đại sảnh, dẫn đầu là một tục gia thiếu niên, tướng mạo khôi ngô tuấn tú, phía sau là một lão đạo trưởng mặc lam bào. Hai nhân vật này không phải ai xa lạ mà chính là Vệ Thiên Nguyên và Ngọc Hư Tử.

Vũ Văn Lô vội quay sang nói với Tiêu Chí Dao:

- Tiêu huynh đệ, người đến thật đúng lúc. Vũ mỗ xin có lời đa tạ trước.

Tiêu Chí Dao nói:

- Địch nhân đã ở trước mắt, Vũ huynh hà tất phải khách khí. Chẳng phải lâu nay chúng ta vẫn chia xẻ hoạn nạn với nhau đó sao? Vũ huynh cứ xuất môn đối phó với bọn chúng, tại hạ xin trợ thủ phía sau.

Đã có Tiêu Chí Dao tại đương tiền đại tiên sinh và thấy đối phương chỉ có hai người nên Vũ Văn Lô yên tâm, lão đường hoàng bước ra khỏi đại sảnh và cất giọng kẻ cả, nói:

- Vệ Thiên Nguyên, ta không ngờ người lại đến nạp mạng sớm như thế! Ngọc Hư đạo trưởng, tại hạ nhớ không lầm thì giữa Bạch Đà Sơn và Võ Đang hình như không có hiềm khích gì, tại sao đạo trưởng lại...

Ngọc Hư Tử cười ha ha một tràng rồi nói:

- Sơn chủ hà tất phải hỏi lý do, bản đạo chỉ có thể nói rằng: Diệt trừ ác nhân tà đạo là trách nhiệm của người trong võ lâm hiệp nghĩa đạo!

Vũ Văn Lô cười nhạt, nói:

- Thì ra là vậy! Được, vậy thì tại hạ cũng không khách khí!

Vệ Thiên Nguyên tuy chưa lên tiếng nhưng song mục đỏ như huyết, sắc diện bừng bừng sát khí, chàng lặng lẽ quan sát Vũ Văn Lô và Tiêu Chí Dao rồi chậm rãi lên tiếng:

- Tuyệt lắm! Không ngờ hôm nay lại hội diện đầy đủ thế này! Vũ Văn Lô, năm xưa người mượn đao giết người, người trao độc dược và ám khí cho Tiêu Chí Dao để hấn ám hại phụ thân ta, hôm nay ta nhất định phải trả mối thù này.

Vũ Văn Lô cười nhạt, nói:

- Khá lắm, tiểu tử ngươi khá lắm!

Lời vừa dứt thì lão lập tức vung hữu chưởng nhằm vào giữa ngực Vệ Thiên Nguyên đánh tới.

Vệ Thiên Nguyên phản ứng cực kỳ nhanh lẹ, chàng dịch bộ qua trái tránh né tâm chưởng của đối phương, đồng thời hữu thủ cũng xuất ra một chưởng. Trong chớp mắt song chưởng giao nhau, “ầm” một tiếng kinh thiên động địa, thân hình của Vũ Văn Lôi hơi dao động, còn Vệ Thiên Nguyên phải lui ra sau hai bước. Đây không phải vì công lực của Vệ Thiên Nguyên kém hơn đối phương mà vì công phu sở luyện của Vũ Văn Lôi cực kỳ tà môn. Hữu thủ của lão luyện Hỏa Diệm Lực nên thủ chưởng của Vệ Thiên Nguyên vừa tương tiếp thì cảm thấy một luồng khí nóng như lửa nhập thể, chàng cả kinh nên không thể không thối lui, tạm thời bị rơi vào thế hạ phong.

Trong chớp mắt tả chưởng của Vũ Văn Lôi đã vỗ tới, lần này Vệ Thiên Nguyên tránh né không dám nghênh tiếp nhưng chàng vẫn không sao tránh né được chưởng phong. Nói ra cũng kỳ quái, hữu chưởng của Vũ Văn Lôi phát ra chưởng phong nóng kinh người nhưng tả chưởng luyện Hàn Băng Chưởng nên chưởng phong lạnh thấu xương thấu cốt.

Vũ Văn Lôi đắc ý phá lên cười ha ha một tràng, trong lúc cười lão đã liên tiếp công Vệ Thiên Nguyên bảy tám chiêu nữa.

Đột nhiên có một tên thuộc hạ của Vũ Văn Lôi chạy vào hô lớn:

- Sơn chủ, có thích khách!

Lời này vừa dứt thì thích khách đã đến trước đại sảnh. Đó là một bạch y thiếu nữ dung quang tuyệt mỹ, thân mang trường kiếm, thân pháp cực kỳ ảo diệu.

Thật là:

“Ngộ hiểm chi thời hốt văn thích khách.

Thù nhân kinh hãi, ngã lực đột tăng.”

Tạm dịch:

“Giữa lúc lâm nguy chợt nghe thích khách.

Kẻ thù kinh hãi, sức ta chợt tăng.”

-- o O o --